

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Уп 216/2023
31.01.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, са саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући о захтеву „Slobex trans“ д.о.о. Суково, Суково бб, чији је пуномоћник Драган Здравковић, адвокат из ..., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда – Одељење у Нишу II-6 Уп 18/23 од 20.07.2023. године, са противном странком Министарством финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени царински поступак, Београд, у предмету царинском – понављање судског поступка, у нејавној седници већа одржаној дана 31.01.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца захтева за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаним решењем, одбачена је тужба подносиоца захтева за понављање судског поступка правноснажно завршеног пресудом Управног суда 6 У 11934/20 од 12.01.2023. године, којом је, ставом првим диспозитива, одбијена његова тужба поднета против решења Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени царински поступак, Београд број 483-00-29/2020-39 од 20.05.2020. године, којим је одбијена као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Димитровград 04 број УП/I-2276/19 од 05.12.2019. године, а којим решењем се мењају подаци у декларацији Ц-4 број 590 од 13.08.2018. године, ЦИ Железничка станица Димитровград, и то у наименовању 01, подаци у рубрикама 31, 33 и 47 (став I диспозитива); обавезује се увозник – тужилац, да у року од осам дана од дана пријема тог решења, уплати на основу новоутврђених података за обрачун дажбина накнадну наплату ПДВ, накнадну наплату акцизе и накнаду за нафтне деривате, све укупно 2.118.348,87 динара, на рачун Управе царина у Београду, под претњом принудне наплате са каматом (став II диспозитива); уколико се износ царинских дажбина предвиђен ставом II не може наплатити од решењем обавезаног увозника, наплата накнадно утврђеног царинског дуга у износу од 2.118.348,87 динара извршиће се из

гаранције број 108/2019 Војвођанске банке – Нови Сад, носиоца „PI TRANS“ д.о.о. Пирот, која је преузела дуг по гаранцији 138/18, а која је приложена као прилог 3 уз ЛЦИ 13021 Ц 4 - 590/2018 (став III диспозитива); констатовано је да жалба не одлаже извршење решења (став IV диспозитива). Ставом другим диспозитива наведене пресуде, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења, поднетом на основу члана 49. став 2. тачка 1) у вези члана 64. Закона о управним споровима, подносилац захтева наводи да је тужба за понављање управно – судског поступка одбачена решењем Управног суда – Одељења у Нишу II-6 Уп 18/23 од 20.07.2023. године без упуштања у разматрање разлога због којих је понављање тражено. Указује да је због пропуста приликом узимања узорака увезена роба погрешно сврстана у тарифни број који подлеже плаћању ПДВ, акцизе и накнада за нафтне деривате. Како је о битним чињеницама у управном поступку погрешно и површно одлучивано, предложио је, с позивом на члан 33. Закона о управним споровима, да Управни суд битне чињенице од којих зависи правилно одлучивање по тужби утврди на усменој јавној расправи уз присуство странака, сагласни члану 34. наведеног закона, због сложености предмета спора и бољег разјашњења ствари, те да донесе правилну и закониту одлуку у складу са чланом 43. истог закона. Уместо тога, Управни суд је донео пресуду дана 12.01.2023. године без одржавања усмене јавне расправе, противно предлогу и детаљном образложењу разлога за њено одржавање, на који начин је онемогућио тужиоца да непосредно учествује у управном спору и разјасни све околности, битне чињенице и доказе од којих зависи правилно одлучивање. Због оваквог поступања и одлучивања управних органа, као и Управног суда, сматрао је да су се стекли сви законски услови да се у поновном поступку на поуздан и правилан начин отклоне противречности и испитни поступак правилно спроведе. Тужбом је тражио понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Управног суда У 11934/20 од 12.01.2023. године, указујући на разлоге за понављање и доказе на којима се понављање темељи, те чињеницу да му није омогућено да непосредно учествује у управном спору. У односу на побијано решење о одбачају тужбе за понављање поступка, истиче да не разуме образложење тог решења, јер је управо он као тужилац заинтересовано лице у овим поступцима, пошто је њему, а не неком трећем, погрешно наплаћена обавеза, као и да су разлози за понављање прецизно и довољно наведени у члану 56. став 1. тачка б) Закона о управним споровима. Предлаже да Врховни суд захтев уважи и побијано решење укине, а трошкове поступка тражи.

Противна странка није доставила одговор на захтев.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Врховни суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијаног решења, Управни суд је одбацио тужбу за понављање поступка налазећи, с обзиром на то да је пресуда Управног суда У 11934/20 од 12.01.2023. године донета по тужби истог тужиоца, Друштва за производњу, промет и услуге „Slobex Trans“ д.о.о. са седиштем у Сукову бб, Пирот, да тужилац није учинио вероватним постојање законског основа за понављање поступка прописаног одредбом члана 56. став 1. тачка б) Закона о управним споровима, јер понављање поступка по наведеном законском основу може тражити заинтересовано лице, а не тужилац.

Оцењујући законитост побијаног решења, Врховни суд налази да њиме није повређен закон на штету подносиоца захтева.

Одредбом члана 56. став 1. тачка б) Закона о управним споровима, прописано је да ће се поступак завршен правноснажном пресудом или решењем суда поновити по

тужби странке ако заинтересованом лицу није омогућено да учествује у управном спору.

Чланом 10. Закона о управним споровима, прописано је да странке у управном спору јесу тужилац, тужени и заинтересовано лице.

Према одредби члана 13. истог закона, заинтересовано лице јесте лице коме би поништај оспореног управног акта непосредно био на штету.

Одредбом члана 60. Закона о управним споровима, прописано је да ће суд решењем одбацити тужбу за понављање поступка, ако утврди да је тужбу поднело неовлашћено лице, или да тужба није благовремена, или да странка није учинила бар вероватним постојање законског основа за понављање поступка.

Према оцени Врховног суда, тужилац није учинио вероватним постојање законског основа за понављање судског поступка из члана 56. став 1. тачка б) Закона о управним споровима, због тога што се понављање судског поступка по овом основу односи на ситуацију када заинтересованом лицу из члана 13. Закона о управним споровима није омогућено да учествује у управном спору, а у конкретном случају тужилац тражи понављање судског поступка због тога што њему није омогућено да непосредно учествује у управном спору, на усменој јавној расправи. Стога је правилно побијаним решењем Управног суда одбачена тужба тужиоца за понављање судског поступка.

При том, неосновано се наводима захтева указује да подносилац захтева (тужилац) јесте заинтересовано лице, пошто му је управним актом погрешно наплаћена обавеза у управном поступку, имајући у виду да се „заинтересованим лицем“ у смислу одредбе члана 56. став 1. тачка б) Закона о управним споровима сматра лице из члана 13. истог закона, коме би поништај оспореног управног акта непосредно био на штету, а ком лицу Закон о управним споровима признаје својство странке, поред тужиоца и туженог органа. Због супротстављености правних интереса тужиоца и заинтересованог лица као странака у управном спору, ради се о два различита лица, па тужилац у управном спору не може истовремено бити и заинтересовано лице у смислу члана 13. Закона о управним споровима.

Имајући у виду изложено, Врховни суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Како је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, Врховни суд је, на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима сходном применом одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20, 10/23-др. закон), одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ
дана 31.01.2025. године, Узп 216/2023

Записничар,
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа – судија,
Јелена Ивановић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић